

Den sista dagen

“Ett personalmeddelande, städning i gång 11”. Chefens nasala stämman ekade över den nästan tomma butiken. Klockan närmade sig stängningsdags och några få kunder rörde sig sömngångaraktigt i det vita, kalla ljuset som lyste upp lokalen. Amanda slöt ögonen och lutade huvudet bakåt för att liksom hämta kraft och andades långsamt ut. Det hade varit en sån där dag.

I gång 11 stod en man i billig Dressmankostym och höll i en burk jordgubbssylt. På golvet bredde en tappad dito ut sig med kladd och vassa glasskärvor. Han tittade förvirrat ner på förödelsen medan han lossade lite på slipsknuten.

“Ja, jag ville ju inte ta den yttersta burken, man vet ju inte hur många som varit och fingrat på den” sa han och fortsatte “Men, vad bra, då går jag då”. Han dröp iväg runt hörnet och drog ned en trave våffelmix i farten. “Ursäkta” ropade han över axeln medan han skyndade bort mot kassorna. Hon blängde efter honom och började buttert städa upp röran. Ur högtalarna strömmade, för tionde gången den här dagen, “*Passa dig*”. Hon ville bara hem.

Parkeringen badade i sepia. Solen var på väg ner och i asfalten lekte det sista dämpade ljuset från himlen i vattenpölarna som samlats under eftermiddagens regn. Hennes gamla Volvo, trotjänaren, stod ensam, längst bort i ett hörn, utan några bilkompisar att dryfta en bils vedermödor med. På den matta vinröda lacken slog rostblommor ut som medaljongerna på en 70-talstapet.

Vägen hem var vacker. Väl ute ur stan smalnade den av och sista biten hem bestod av en slingrande grusväg kantad med nyligen klippta vägrenar och ett relativt väl tilltaget dike innan marken övergick, via ett taggtrådsstängsel, till betesmarker för kor och får. Skogen tog vid bortanför fälten. Solen hade precis försvunnit bakom trädtopparna och lämnade efter sig en himmel i rött, gult och orange. Smala molnstrimlor målade mörka streck över canvasen och som alltid förundrades hon över naturens skönhet.

“Tiden står still i min tidsmaskin, Jag tog bort din bild.....”

Den där låten... Hon slet blicken från vägen för en sekund för att byta kanal.

Nu satt hon där, fast i diket mellan vägen och åkern. Mellan två världar. Den ena dammig och grå, den andra grön och frodig. Bilen var gammal och saknade krockkudde, hon kände försiktigt på bulan som började dunka i pannan. Det var blött. Hon kände sig lite yr.

En knackning på rutan. Hon ryckte till även om den var försiktig, nästan mjuk.

“Är du okej?” Mannen som log bekymrat mot henne var bekant. Ändå kände hon inte igen honom. Den beigea Dressmankostymen och slarvigt knutna slipsen rörde vid något i bakhuvudet. Kanske var det någon av de nyinflyttade. Kanske.

Hon stirrade på honom. En överklig, nästan utomkroppslig känsla for över henne, som om hon stod på vägen och betraktade scenen.

“Hallå där, är du okej? Är du skadad? Behöver du komma till sjukhus?”

“Ja..ha...g vill nog bara h...h...hem” stammade hon och rycktes abrupt ur sitt drömlika tillstånd.

“Bor du här ute?”

“Ja”

“Jag sätter ut varningstrianglar och kör dig hem så du får plåstra om det där” han nickade åt hennes panna, “har du någon hemma så du inte är alldeles ensam?”

“Min man” mumlade hon och började lirka sig ur bilen. Det var inte alldeles lätt. Den stod så illa till att bildörren bara kunde öppnas några centimeter. Hon tog i och den regnvåta grässvålen gav efter. Lila klöverblom trasades sönder och en daggmask mötte ett olyckligt öde då den slets mitt itu av den hårda dörren. “Kanske det blir två” tänkte hon ologiskt och aktade sig noga för att trampa på de slemmiga kroppshalvorna.

I den friska sommarkvällen klarnade hennes huvud och trots att det värkte lite här och där kände hon sig morskare när hon gick mot hans bil. Det var en silverfärgad Audi. Den var bekant. Ändå kände hon inte igen den. Bilen hade en dekal på bakluckan. Hennes bror, som var en inbiten hårdrockare, hade en likadan, med Blue Öyster Cults konstiga logga på, ett uppochnervänt frågetecken sammansmält med ett kors. Men på den här dekalen fanns ingen logga. “Don’t fear the reaper” stod det bara.

“Var bor du?”

“Det är inte långt, i Tofta, i det nybyggda huset, Björcklacken döpte vi det till” svarade hon och tillade onödigt “för att det växer så mycket björkar där”.

Han sneglade på henne och höjde förvånat ett ögonbryn.

“Är du säker på det?”

Overklighetskänslan sköljde över henne igen. Det var som om världen krängde till och gled ur fokus. Det var över lika fort som det kommit.

“Ja, det växer verkligen en massa björkar där”, snäste hon, lite mer irriterat än hon menat.

Mannen log, “Nej, jag menar är du säker på att Björcklacken är ditt hem”?

Amanda tyckte det var en konstig fråga, självklart visste hon var hon bodde. Hon hade ju ritat huset. Första spadtaget hade hon tagit själv för drygt två år sedan.

Men han frågade inget mer utan körde henne under tystnad. Radion spelade Led Zeppelin.

När de svängde in mot huset lade hon märke till lamporna som kantade uppfarten. Visst hade hon valt lampor med gult glas, infattade i rostfärgade järndetaljer? Inte de vita klot som nu stod där, lysande som små månar hela vägen fram till bostaden?

Mannen saktade in och bilen stannade med en mjuk väsning. Försiktigt öppnade hon bildörren och satte en fot på den första av de ännu varma betongplattorna. De bildade en liten gång fram till ytterdörren. Hon skrapade försiktigt bort lite grus som lagt sig där och tackade frånvarande sin välgörare. Tyst försvann den silverfärgade Audin, ungefär som när en skugga försvinner i långsamt danande ljus. Hon märkte det inte. Hon såg sig misstroget omkring. Hon visste ju att hon hade valt

marktegel... Och dörren! Visst hade hon satt in en tung valvformad ekdörr? Inte denna intetsägande, fula, vita styggelse till dörr med fönsterruta i? Och hon hade definitivt inte ställt ett par pussande grodor mellan Buxbomskloten!

Ytterlampan tändes och hon såg sin man genom den fula rutan i den intetsägande dörren. Långsamt andades hon ut och kände hur hon slappnade av. Hennes man, lugn, stor, trygg, med den vanliga vinröda koftan på som han alltid bytte till när han kom hem från jobbet.

(När hade han skaffat sig skägg?)

Peter stod och tittade ömt på sin fru som låg där i sjukhusbädden med de babyblå lakanen och de fula urtvättade landstingsfiltarna. Han tänkte tillbaka hur konstigt det hade varit den där kvällen. Han hade, trött efter en hel dags ogräsrensande i handelsträdgården där han jobbade, lagt sig en stund i soffan för att hinna med en liten powernap innan Amanda kom hem. Han drömde. Han drömde om en silverfärgad bil som kört in mot huset och hur en kvinna han inte kände igen klivit ur. Bilen försvann, men kvinnan stod kvar där ute och såg sig omkring. Han hade öppnat och hon betedde sig som om hon kände honom, som om hon hörde hemma i huset. Hon hade haft ett sår i pannan. Det var mycket märkligt. Det hade känts som om det inte varit en dröm alls. Så ringde det och han vaknade. Det där fasansfulla samtalet från sjukhuset. "Din fru har varit med om en olycka"

Han satte sig och tog hennes hand i sin som han gjort så många gånger förut. Idag, efter tio långa år i koma var det dags att stänga av maskinerna, och han ville prata med henne en sista gång. Hon log mot honom.

"Jag har haft en så märklig dröm"

"Berätta för mig"

Hon ignorerade honom.

"När började du odla skägg?"

Han log, drog med handflatan över skägget och pillade sen lite på den gula landstingsfilten.

"Några veckor nu, Carina tycker om det" svarade han och rodnade.

"Carina" hon liksom smakade på namnet "Har hon flyttat in... Carina?"

"Nej, inte än" andades han fram, mer som en viskning, rädd för hur hon skulle reagera.

"Är det Carina som bytt ut dörren?"

"Nej". Han funderade lite, undrade i det undermedvetna hur hon kunde veta, och studerade monitorn som mätte hennes hjärtfrekvens. Den blippade stadigt på. "Men du måste förstå, jag gillade aldrig den där tunga ekdörren. Fick mig att känna som om jag bodde i en Hobbithåla".

Hon skrattade mjukt.

"Jag vet, jag lyssnade aldrig på vad du ville... Eller... Sa du nånsin något?"

"Nej, jag gjorde nog aldrig det".

Dom tystnade, inneslutna i sin lilla bubbla, drunknandes i varandras ögon. I korridoren jäktade sjuksköterskor förbi i sina rosa uniformer, men störde inte. Utanför höll solen på att gå ned.

"Jag har haft en så märklig dröm" sa hon igen. Han nickade.

"Jag var så irriterad den där dagen. Nån snubbe i kostym tappade en syltburk på golvet och han bad inte ens om ursäkt och sen for han iväg och hade omkull en display också" hon tystnade och funderade "jag tror det var våffelmix". Hon la en hårslinga som trillat fram i ansiktet bakom örat. Fångade upp den med långfingret och liksom smekte den på plats. Så många gånger han sett henne göra så.

"Sen bad han nog om ursäkt... Jo, det gjorde han".

"Fattas bara annat, en sån drummel"

"Det var nånting med honom" fortsatte hon eftertänksamt "han var så bekant, men ändå, jag kunde inte placera honom. Men jag såg honom igen sen. I min dröm. Han hade en likadan bumpersticker som Andreas. Don't fear the Reaper" hon höjde handen i en hårdrockshälsning och lät sedan den knutna näven plana ut. Hon smekte hans kind.

"Jag tror han var det. The Reaper. Han verkade snäll, han kommer nog i kväll igen. Det känns så. Det är väl dags nu?" Hennes blå såg frågande in i hans bruna.

Han harklade sig, klarade inte riktigt av att behålla ögonkontakten.

"Ja, det är dags nu" kraxade han fram.

Hon slet blicken från hans ansikte och tittade ut genom fönstret.

"Sen körde han hem mig, kostymnissen. Det var så konstigt för så fort jag kommit hem så försvann han. Poff. Bara så där. Borta, både han och bilen. Men jag märkte det inte för det var då jag såg grodorna", nu spände hon blicken i honom och ögonen smalnade "snälla, säg inte att du har satt pussande grodor bland Buxbomen!" Håpet tittade han på henne, hur kunde hon veta? Han funderade ett ögonblick på att ljuga och säga att, nej, det finns inga pussande grodor i vår trädgård, inga grodor alls...

"Ljug inte för mig" avbröt hon hans tankegång skarpt.

Han ruskade lite på huvudet, sneglade på henne. Nej, varför skulle han ljuga.

"Ja, om du nu nödvändigtvis måste veta. Jo, det står ett par pussande grodor bland Buxbomen. Och en sitter på stenarna i dammen, den har en krona förresten. I guld! En annan ligger och latar sig på stora stenen vid garaget" hasplade han, halvt trotsigt, halvt retsamt, ur sig. Hon drog förfärat efter andan och tog sig för bröstet. Hon spelade teater.

"Helgerån" väste hon, och frågade sen sakligt: "DET är Carina väl?"

"Jo".

"Pffftt".

"Vad sa du?"

"Äsch".

Han puffade lite på henne och hon tittade ner på sina händer.

“Jaja”, suckade hon, "jag hoppas verkligen, jag önskar verkligen, att du blir lycklig med Carina" hon log vemodigt "när jag är borta".

Hon sa det så självklart och slutgiltigt att han inte kom sig för att säga mer än...

"Tack".

"Jag önskar att det var på riktigt, att jag verkligen pratade med dig och det inte bara skedde i mitt huvud", utbrast han sen förtvivlat.

Hon tittade på honom, nu log hon retsamt.

"Det är klart att det händer inne i huvudet på dig, men varför i all världen skulle det betyda att det inte är på riktigt?" Hon höjde ögonbrynen, anlade en min som om hon just levererat världens punchline och väntade på reaktionen.

"Verkligen?" han himlade med ögonen och suckade. "Citerar du Harry Potter?"

"Dumbledore faktiskt" skrattade hon men blev sedan allvarlig. "Det verkade passa".

En sjuksköterska kom in i rummet. Peter betraktade henne. Hon rörde sig i ultrarapid. En stark överklighetskänsla kom över honom och han vände sig mot sin fru igen. Hon tittade upp på honom och log.

"Han är här nu, mannen i Dressmankostymen. Han är cool, han spelar Led Zeppelin".

Peter tog ett djupt andetag, böjde sig ner och kysste Amanda på pannan.

"Adjö min älskade, sov gott".

Hon mer anade än kände sin man som smekte henne över kinden, kysste henne på pannan och viskade "Adjö min älskade, sov gott".

Som i ett eko, långt borta hörde hon en mjuk knackning på en bilruta.

Mannen hade en billig Dressmankostym och hon kände igen honom.

"Är du okej?"

Hon nickade.

"Följ då med mig"

Den silverfärgade Audin väntade och bilradion spelade "Stairway to Heaven"